

свикваше при себѣ си и ни поучаваше съ много добри съвѣти.

— Дѣца, живѣйте както е далъ Господь, казваше той, — бждетѣ честни, добри за да ви обичатъ и захвалятъ хората и да ви помага Богъ. Лошото повѣдение срами чловѣка и зачерня неговийтъ баща и майка, които сж го хранили и пастрили. Знайте, че хората цѣнятъ чловѣка, когато е още младъ. Глѣдайте да бждите вашитѣ младини, за да ви почитатъ и обичатъ хората и да ви уважаватъ, когато устарѣйте. Знаете ли, че хората казватъ: „денътъ още отъ сутренъ е познатъ,“ „каквото посѣмъ въ младостъ, такова ще женѣмъ въ старостъ?“ Глѣдайте да се не чуютъ лоши думи за васъ, а подирѣ не се наричайтѣ мои унуци. Такъвъ добъръ и умѣнъ чловѣкъ бѣше мойтъ дѣдо. Освѣнъ това, бѣше и доста честенъ; той несмѣеше да земе чуждо, колкото може да носи една мравка, а за друго не казваше ни една лоша дума. — Нѣка той да отговаря прѣдъ Бога за своитѣ работи, казваше дѣдо ми, когато се научѣше, че Дойно Брънкеля казалъ „магаре“ на Стоя Куртевъ, или когато Герго Цепѣнца земѣше тѣслата или чувала на Пройна Мръвката. Много старъ чловѣкъ бѣше мойтъ дѣдо, но ни една мома неможѣше да го надпѣе. Ами колко весѣлъ, шигуватъ бѣше той! Цѣлата махала го обичаше. Той като земѣше да приказва да не може чловѣкъ да му се наслуша. Когато станѣше нѣкому кахърно, той идваше при мойтъ дѣда да го утѣши. Единъ пѣтъ, помня, на Стояна Мечката бѣше умрѣла кравата; всичкитѣ у тѣхъ плачаха, охкаха — всички въ кѣщи бѣха кахърни за умрѣлата крава. Стоянтъ, като поговори съ мойтъ дѣда, отиде си весѣлъ, засмѣнъ, гачили нищо не бѣше се случвало въ кѣщата на Стояна; Той прижилъ и забрави своята крава. Всички ува-